

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/90/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3716202245
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3716202245.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: žalobcu REALITY - VĚŘITEL CZ, s.r.o., so sídlom Česká republika, Ústí nad Labem, Klíše, Jateční 178/34, proti žalovanému Mesto Púchov, so sídlom Púchov, Štefánikova 821/21, IČO: 00 317 748, právne zastúpeného JUDr. ANTON ŠKOLEK & PARTNERS, s.r.o., Advokátskou kanceláriou so sídlom Bytča, Treskoňova č. 816/1, v konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu územnej samosprávy pri výkone samosprávy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 28. novembra 2017, č. k. 5C/37/2016 - 111, takto

rozhodol:

Odvolací súd p r i p ú š ť a, aby do konania namiesto terajšieho žalobcu REALITY - VĚŘITEL CZ, s.r.o., so sídlom Česká republika, Ústí nad Labem, Klíše, Jateční 178/34 vstúpila spoločnosť REALITY - X24 CZ s.r.o., so sídlom na Nám. 1. máje 1605, 688 01 Uherský Brod, Česká republika, IČO 292 13 754.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovaný m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (v poradí druhým) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému náhrady škody a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. V odôvodnení uviedol, že uplatnený nárok pôvodný žalobca odôvodnil tým, že žalovaný ako správca dane vyrubil daňovníkovi spoločnosti REALITY - HOTELS, a.s., Dubnica nad Váhom daň z nehnuteľnosti na rok 2006 spolu vo výške 291 763,90 Sk. Podľa názoru žalobcu, ktorému postúpil svoju pohľadávku, daňovník - žalovaný, nesprávnym úradným postupom pri vyrubení dane spôsobil škodu, pretože nerešpektoval právnu úpravu umožňujúcu zohľadniť pri vyrubení dane z nehnuteľnosti miestne podmienky za účelom posúdenia možnosti zníženia sadzby dane. Poukázal na nedostatky v infraštruktúre a poriadku v meste, ktoré mal správca dane pri vyrubení dane z nehnuteľností zohľadniť.

3. Súd prvej inštancie vo veci nariadil nové pojednávanie, na ktoré sa nedostavil žalobca. Žalobca pár dní pred pojednávaním doručil súdu návrh na vstup nového subjektu do konania namiesto žalobcu. Z dôvodu podaného návrhu na vstup nového subjektu do konania žalobca navrhol odročenie pojednávania. Súd žiadosť o odročenie pojednávania neakceptoval, pretože o podanom návrhu bolo možné rozhodnúť aj na pojednávaní, pričom o tomto návrhu na pojednávaní súd rozhodol tak, že ho zamietol, pričom proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné a súd tak mohol v pojednávaní pokračovať. Pokiaľ by mal súd z tohto dôvodu vždy odročovať pojednávanie, nemuselo by v dôsledku takto opakovaných návrhov

vôbec dôjsť k meritórnemu rozhodnutiu. Okrem toho k uzatvoreniu zmluvy, na základe ktorej žalobca navrhol vstup nového subjektu do konania na strane žalobcu, malo dôjsť krátko po tom (po dvoch dňoch), čo si žalobca prevzal predvolanie na pojednávanie. Uvedený postup žalobcu spočívajúci v podaní návrhu na zmenu strany sporu krátko pred pojednávaním považoval súd za obštrukčný a zameraný na zmarenie pojednávania, pričom je potrebné dodať, že ide o procesný úkon vedúci k nedôvodným prieťahom v konaní, teda o zjavné zneužitie práva, ktoré v zmysle článku 5 Základných princípov Civilného sporového poriadku nepožíva právnu ochranu a súd tak pojednával v neprítomnosti žalobcu.

4. Okresný súd na svoje skutkové závery aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. a pri posudzovaní právneho úkonu postúpenia pohľadávky ustanovenia § 34, 37, 39 a 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

5. Z vykonaného dokazovania mal súd nesporne za preukázané, že žalovaný ako správca dane vydal dňa 21.02.2006 platobný výmer č. 325, ktorým vyrubil daňovníkovi REALITY - HOTELS, a.s., daň z nehnuteľností za rok 2006 v celkovej výške 291 764,- Sk. Daňovník ako postupca a spoločnosť REALITY-NÁJOMNÁ, a.s. ako postupník uzavreli dňa 21.01.2008 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorou bola postupníkovi postúpená pohľadávka postupcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného pri vyrubení dane z nehnuteľností uvedeným platobným výmerom, pričom pokiaľ išlo o výšku škody, v zmluve je uvedené, že túto bude možné ustáliť až na základe vykonaného dokazovania. REALITY-NÁJOMNÁ, a.s. ako postupca postúpil predmetnú pohľadávku na pôvodného žalobcu, REALITY - X24 CZ, s.r.o. ako postupníka na základe zmluvy zo dňa 05.02.2013, ktorý pôvodný žalobca listom zo dňa 24.02.2016 požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného.

6. Ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci stanovuje, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má ten účastník konania, ktorému škoda v dôsledku takéhoto vydaného rozhodnutia vznikla, teda v danom prípade daňovník (REALITY-HOTELS, a.s.). Pôvodný ako i terajší žalobca svoje právo odvodzoval/ odvodzuje od daňovníka na základe toho, že im mala byť pohľadávka daňovníka na náhradu škody postúpená. Avšak súd má za to, že zmluva o postúpení pohľadávky z daňovníka na ďalší subjekt je neplatná pre jej neurčitost', ktorú neurčitost' vidieť v identifikácii pohľadávky takým spôsobom, z ktorého nemožno výšku pohľadávky presne a určito ustáliť, ako i pre rozpor so zákonom, keďže pohľadávka, ktorá mala byť postupovaná, v čase postúpenia neexistovala, nakoľko nebola uplatnená v súlade s ustanovením § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a neexistujúcu pohľadávku nie je možné postúpiť. Keďže súd ustálil, že zmluva o postúpení pohľadávky medzi daňovníkom a spoločnosťou REALITY-NÁJOMNÁ, a.s. je neplatná, neplatnosťou je postihnutá i každá ďalšia zmluva o postúpení pohľadávky, nakoľko v zmysle zásady „nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet“ (nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má) nemohla spoločnosť REALITY-NÁJOMNÁ, a.s. postúpiť pohľadávku, ktorú nenadobudla. Zároveň súd poukázal i na tú skutočnosť, že nárok na náhradu škody daňovníka voči žalovanému nebol do dnešného dňa judikovaný, pričom podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. mohol byť platobným výmerom ako rozhodnutím žalovaného poškodený iba daňovník (REALITY - HOTELS, a.s.) za predpokladu, že právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, ktorú nezákonnosť nemôže súd posudzovať ako predbežnú otázku. Z daného teda vyplýva, že právo na náhradu škody by mal len ten, komu škoda reálne vznikla a takou osobou mohol byť len daňovník a nie prvý ako ani ďalší postupník, pričom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. iba poškodený, nie postupník, mal právo žiadať o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že pôvodnému ani terajšiemu žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia, t.j. nemá právo na úspešne domáhanie sa predmetného plnenia, a preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Postúpenie pohľadávky poškodeného z titulu nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia by prichádzalo do úvahy až vtedy, ak by toto právo poškodeného bolo priznané v daňovom konaní, prípadne judikované v konaní správneho súdnictva, a to výrokom konkrétneho nároku na náhradu škody, pričom daňovníkovi nebol nárok priznaný ani rozhodnutie, ktorým mu škoda vraj mala byť spôsobená, nebolo zákonným spôsobom zrušené, a preto o daňovníkovi nemožno hovoriť ako o poškodenom, keďže škoda mu doposiaľ ani nevznikla.

7. Hoci žalobca svoj nárok na náhradu škody odôvodňoval v dôsledku nesprávneho úradného postupu, súd takýmto právnym posúdením nie je viazaný a považoval uplatnený nárok žalobcu za nárok na

náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, platobného výmeru žalovaného. Žalobca namietal proces - postup žalovaného, konkrétne nezohľadnenie miestnych podmienok, ktorý proces predchádzal vydaniu rozhodnutia o vyrubení dane z nehnuteľností, avšak nesprávny úradný postup z hľadiska zákona je taký postup, ktorým konajúci orgán porušuje právne predpisy, pričom nemá svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, a preto je potrebné posúdiť nárok žalobcu ako nárok na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia a nie nesprávneho úradného postupu, keďže platobný výmer nebol príslušným orgánom pre nezákonnosť zrušený alebo zmenený a otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno posudzovať ako otázku predbežnú. Ak výsledkom daňového konania žalovaného bol platobný výmer, ktoré rozhodnutie je právoplatné, vykonateľné a nebolo zrušené, súd nie je oprávnený skúmať, či žalovaný postupoval správne alebo nie pri vyrubovaní dane daňovníkovi.

8. Žalovaný mal vo veci plný úspech, preto mu súd v zmysle § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých trov súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v ktorom žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil nesprávnym procesným postupom (keď tento nepripustil zámenu žalobcu), znemožnil žalobcovi a postupníkovi žalobou uplatnenej pohľadávky, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý súdny proces. Podaním zo dňa 27.11.2017 súdu navrhol, aby súd pripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu podľa ust. § 80 CSP tak, že z konania vystúpi doterajší žalobca a na jeho miesto vstúpi obchodná spoločnosť Realsvit 1 s.r.o., Nová ulica 1588, Stupava, IČO 50 335 405, z dôvodu postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom konania na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 16.11.2017. Zároveň žalobca požiadal súd o odročenie pojednávania nariadeného na deň 28.11.2017 z uvedeného dôvodu. Súd uvedenej žiadosti nevyhovel, pojednával a rozhodol vo veci v neprítomnosti žalobcu. Súd odôvodnil nepripustenie zmeny žalobcu tak, že v konaní nebolo preukázané, že by došlo k prevodu práva žalobcu na uvedenú spoločnosť, pretože zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná. Na základe neplatnej zmluvy nemohol právo na náhradu škody voči žalovanému nadobudnúť iný subjekt, a teda ani nemohol toto právo ďalej postúpiť v zmysle zásady, že nikto na iného nemôže previesť viac práv, než sám má. Zmluva o postúpení pohľadávky má byť neplatná aj pre jej neurčitost' a zároveň rozpor so zákonom, pretože pohľadávka, ktorá mala byť postupovaná, v danom čase neexistovala a neexistujúcu pohľadávku nemožno postúpiť. Podľa súdu bola v zmluve pohľadávka daňovníka identifikovaná takým spôsobom, z ktorého nemožno výšku pohľadávky ustáliť. Podľa súdu nárok na náhradu škody daňovníka voči žalovanému nebol ešte judikovaný, a preto postúpenie by podľa súdu bolo možné až po judikovaní pohľadávky. Tento procesný postup okresného súdu považuje za nesprávny a nezákonný, ktorým porušil žalobcove a postupníckove právo na prístup k súdu a právo na spravodlivý súdny proces. Okresný súd nezákonne a nesprávne rozhodol o nepripustení zámeny žalobcu podľa ust. § 80 ods. 1 CSP, keďže tomuto návrhu bol povinný vyhovieť, pokiaľ by postupník súhlasil so vstupom dokonania, keďže boli splnené všetky zákonom stanovené podmienky a predpoklady pre povolenie zmeny účastníka na strane žalobcu v tomto konaní. Žalobca preukázal súdu zmluvou o postúpení pohľadávky, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod práva, o ktorom sa koná v tomto konaní, a preto bolo povinnosťou súdu podľa ust. § 80 ods. 2 CSP vyhovieť návrhu žalobcu a povoliť zmenu žalobcu v konaní. Poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 1 Obdo V 4/2014, podľa ktorého podkladom zmeny účastníka konania je preukázanie sa, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prechod alebo prevod práva alebo povinností, o ktorých sa ako o predmete konania vedie spor. Okolnosťou, či tvrdené právo, ktoré malo byť prevedené, alebo ktoré malo prejsť na iného, tu skutočne je, alebo či na iného skutočne prešlo alebo bolo prevedené, sa súd nezaobera, pretože sa týka už posúdenia vo veci samej. Rozhodnutie súdu o nepripustení zámeny žalobcu v konaní odôvodnené tým, že pohľadávka neexistovala v čase jej postúpenia, na podklade ktorého súd dovodil nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní a žalobu zamietol, je v priamom rozpore s judikatúrou NS SR a už len z tohto dôvodu by mal byť rozsudok súdu zrušený s poukazom na čl. 2 CSP. Naviac, súd pochybil aj v tom, že o návrhu žalobcu na zmenu strany rozhodol na pojednávaní a bez toho aby uznesenie písomne vyhotovil a doručil ho stranám sporu. Žalobca bol od podania návrhu na zmenu strany v právnej neistote, nakoľko i keď mal za to, že splnil všetky podmienky na vyhovie vstupu postupníka do súdneho konania na jeho miesto, tak na strane druhej bol vytýčený termín pojednávania v danej veci, na ktorý bol predvolaný, avšak hmotnoprávny nárok uplatnený žalobou mu už nepatriel. Žalobca pociťoval neistotu vo svojom procesnom postavení, pričom keby súd pred pojednávaním rozhodol o jeho procesnom návrhu a obsah uvedeného uznesenia mu dal na vedomie,

stala by sa jeho procesná pozícia istou. Opomenutie povinnosti vyhotoviť uznesenie aj v písomnej podobe a doručiť ho stranám je v rozpore s § 235 ods. 2 CSP. Okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď uzavrel, že postupovaná pohľadávka neexistovala v čase jej postúpenia a podľa súdu nemožno postúpiť nejudikovanú pohľadávku. Tento záver súdu je v rozpore s ustálenou judikatúrou NS SR a navyše nemá žiadnu oporu v právnom poriadku SR, keďže neexistuje právny predpis, ktorý by vyžadoval potrebu judikovania pohľadávky pre možnosť jej postúpenia. Je tak nesprávny právny názor súdu o nemožnosti postúpenia a vymáhania pohľadávky osobou odlišnou od daňovníka, a to až do doby judikovania pohľadávky. Považuje za nesprávne právne posúdenie okresným súdom otázky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keď podľa súdu bola v zmluve pohľadávka daňovníka identifikovaná takým spôsobom, z ktorého nemožno výšku pohľadávky ustáliť, a preto je táto neplatná pre neurčitosť. Žalobca tvrdí, že postupovaná pohľadávka bola dostatočne určito a zrozumiteľne označená v zmluve o postúpení pohľadávky tak, že na jej základe došlo k postúpeniu tejto pohľadávky postupcu bez nutnosti jej presného vyčíslenia ako to uviedol okresný súd. Súd záverom napadnutého rozhodnutia, nad rámec doteraz uvedeného konštatoval, že uplatnený nárok považoval za nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia. Opäť zo strany žalobcu treba akcentovať, že tomuto neprislúcha žalovaný nárok z titulu náhrady za škodu spôsobenú nesprávnym rozhodnutím, ale z titulu náhrady za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu samosprávy.

10. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že s dôvodmi odvolania uvádzanými žalobcom nesúhlasí. Žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne iné skutočnosti len tie, ktoré uvádzal v konaní pred okresným súdom. Má za to, že súd správne vyhodnotil predložené dôkazy a na ich základe dospel k správne skutkovému i právne záveru. Stotožňuje sa s názorom prvostupňového súdu. Žalobca v odvolaní namietal, že súd nezákonne nepripustil zámenu účastníka na strane žalobcu, pretože žalobca nepredložil súdu originál Zmluvy o postúpení pohľadávky a nepredložil ani výpis z obchodného registra o existencii firmy, na ktorú bola pohľadávka postúpená. Stotožňuje sa aj s názorom súdu, že s prihliadnutím na všetky okolnosti týkajúce sa konania žalobcu o niekoľkonásobnom postúpení tejto pohľadávky na rôzne obchodné spoločnosti toho istého konateľa sa javí ako konanie, ktoré je účelové a spôsobujúce prietahy v konaní. Vzhľadom na to, že predmetný nárok žalobcu je premlčaný, viacnásobná zámena účastníka na strane žalobcu je nadbytočná a bezpredmetná. Opakovane poukazuje aj na skutočnosť, že platobný výmer č. 325 zo dňa 21.2.2006 bol vydaný na základe zákona č. 317/1992 Zb. o dani z nehnuteľností v znení neskorších predpisov v súlade so zákonom č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a tiež v súlade s príslušným VZN o dani z nehnuteľností daňovníkovi spol. REALITY-HOTELS, a.s.. Žalovaný ako správca dane dodržal všetky zákonom stanovené podmienky pre vyrubenie dane z nehnuteľností. Žalobca proti platobnému výmeru nepodal žiadny opravný prostriedok a vyrubenú daň žalobca uhradil v dvoch splátkach v plnej výške. Žalobca svoje právo odvodzoval od daňovníka na základe toho, že mu mala byť pohľadávka daňovníka na náhradu škody postúpená. Zmluva o postúpení pohľadávky z daňovníka je však neplatná pre neurčitosť a zároveň pre rozpor so zákonom, pretože pohľadávka, ktorá mala byť postupovaná, v čase postúpenia neexistovala a neexistujúcu pohľadávku nemožno postúpiť. Zároveň dodáva, že pohľadávka z verejnoprávneho vzťahu nemôže byť v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka postúpená. K tomuto záveru dospel aj Krajský súd Trenčín vo svojom rozsudku č. k. 4C/108/2014-160, vo veci náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom medzi týmito účastníkmi konania s odôvodnením, že v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka môže byť postúpená len pohľadávka zo záväzkového vzťahu. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní, v tomto prípade daňovník. Právo na náhradu škody by mal len ten, komu škoda vznikla a tým mohol byť len daňovník a nie postupník. Žalobcovi pritom daň vyrubená nebola a zo skutkových tvrdení obsiahnutých v žalobe jednoznačne vyplýva, že žalobca ani postupník poškodeným nie je. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca nemá v tomto konaní aktívnu vecnú legitímáciu, čo je v prvom rade dôvodom na zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Zároveň poukazuje na ustanovenie § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Naďalej trvá na svojich vyjadreniach vykonaných pred okresným súdom. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

11. Následne po podaní odvolania žalobca doručil súdu návrh na zmenu strany, ktorým navrhoval, aby súd pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu podľa ust. § 80 CSP tak, že z konania vystúpi doterajší žalobca a na jeho miesto vstúpi obchodná spoločnosť REALITY - X24 CZ s.r.o., sídlo na Nám. 1. máje 1605, 688 01 Uherský Brod, Česká republika, IČO 292 13 754 z dôvodu zrušenia Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 26.05.2016 uzatvorenej medzi REALITY - X24 CZ s.r.o. a spol. REALITY - GO MONEY s. r. o., IČO 48 272 655, Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 19.07.2016 uzatvorenej medzi REALITY - GO MONEY s. r. o., IČO 48 272 655 a spol. REALITY - VĚŘITEL CZ s.r.o., česká

právnická osoba, IČO 277 25 537 a Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 16.11.2017 uzatvorenej medzi spol. REALITY - VĚŘITEL CZ s.r.o., česká právnická osoba, IČO 277 25 537 a Realsvit 1 s.r.o., IČO 50 335 405, obsahom ktorých bola pohľadávka vymáhaná v predmetnom súdnom konaní.

12. Podľa § 80 ods. 1 CSP ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

13. Podľa § 80 ods. 2 CSP súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované.

14. Podľa § 80 ods. 3 CSP ten, kto vstupuje do konania, prijíma stav konania ku dňu jeho vstupu.

15. Vzhľadom na návrh žalobcu, aby do konania na jeho miesto vstúpila obchodná spoločnosť REALITY - X24 CZ s.r.o., sídlo na Nám. 1. máje 1605, 688 01 Uherský Brod, Česká republika, IČO 292 13 754 z dôvodu zrušenia Zmlúv o postúpení pohľadávky zo dňa 26.05.2016, zo dňa 19.07.2016, zo dňa 16.11.2017 a uvedená spoločnosť so vstupom do konania súhlasila, odvolací súd preto v zmysle citovaných ustanovení pripustil zmenu na strane žalobcu.

16. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v návaznosti na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

17. V prejednávanej veci odvolacie dôvody žalobcu uplatnené proti rozsudku okresného súdu spočívajú v námietke, že okresný súd postupoval vo veci nesprávne (keď nepripustil zámenu žalobcu), čím znemožnil žalobcovi a postupníkovi žalobou uplatnenej pohľadávky, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý súdny proces.

18. Vada konania z aspektu zachovania procesnoprávných predpisov upravujúcich postup súdu, sa napríklad môže týkať postupu súdu pri dokazovaní pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania (ktoré však neboli predmetom samostatného rozhodovania).

19. K porušeniu práva na spravodlivý proces dôjde takým postupom súdu v konaní, ktorým účastníkovi znemožní realizáciu procesných práv priznaných mu procesným právom (CSP v danej veci) za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu vylúčený.

20. V prejednávanej veci odvolací súd nezistil, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ktorý podľa obsahu žalobca uplatnil, je spôsobilým odvolacím dôvodom.

21. Okresný súd postupoval vo veci správne, keď neakceptoval žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania z dôvodu podaného návrhu na vstup nového subjektu do konania. Správne okresný súd uviedol, že o podanom návrhu bolo možné rozhodnúť aj na pojednávaní. Okresný súd o návrhu aj rozhodol tak, že ho zamietol, pričom uznesenie vyhlásil na pojednávaní, preto nebolo potrebné ho vyhotovovať písomne, nakoľko sa nejednalo zo žiadnych z prípadov uvedených v § 235 CSP. Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné (§ 357 CSP), takže súd mohol v konaní pokračovať. Zmluva, na základe ktorej navrhol žalobca vstup nového subjektu do konania bola uzavretá krátko potom, ako žalobcu prevzal predvolanie na pojednávanie (2 dňoch). Odvolací súd zhodne s názorom okresného súdu konštatuje, že postup žalobcu bol obštrukčný a zameraný na zmarenie pojednávania. Súčasne treba dodať, že išlo o procesný úkon, vedúci k nedôvodným prietahom, teda o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu (čl. 5 Základných princípov CSP).

22. Odvolací súd preskúmaním veci z aspektu ďalšieho odvolacieho dôvodu - nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom v otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, konštatuje, že ani uvedený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP neuplatnil žalobcu oprávnene.

23. Okresný súd z hľadiska právneho posúdenia veci rozhodol správne a s jeho odôvodnením sa odvolací súd plne identifikuje (§ 387 ods. 2 CSP). Zároveň správne uviedol, že platí, že zmluvou o postúpení pohľadávky podľa § 524 Občianskeho zákonníka sa môže previesť iba právo zo záväzkového právneho vzťahu. Niektoré práva teda nemožno previesť, teda v danom prípade ani nejudikované právo z verejnoprávneho vzťahu. Daňovníkovi totiž nebolo v daňovom konaní, prípadne v konaní správneho súdnictva ani priznané právo na prípadné zníženie dane, teda ani neexistuje tu zákonný predpoklad na priznanie nároku na náhradu škody zo zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a to z dôvodu nezákonného rozhodnutia (§ 3 ods. 1), teda daňovník ani nemohol postúpiť právo, ktoré sám nenadobudol. Okresný súd správne uviedol princíp "Nemo plus iuris ad alium tranfere potest quam ipse habet" (nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má).

24. Odvolací súd záverom uvádza, že súd prvej inštancie správne považoval uplatnený nárok žalobcu za nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, aj keď žalobca svoj nárok odôvodňoval tým, že ide o nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného. Správne konštatoval, že takýmto právnym posúdením uplatneného nároku súd nie je viazaný a preto správne uplatnený nárok považoval za nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, konkrétne vyššie citovaným a označeným platobným výmerom žalovaného. Právnym základom nároku na náhradu škody podľa citovaného zákona môže byť aj nezákonné rozhodnutie a aj nesprávny úradný postup súdu, pričom tento môže spočívať aj v inom nezákonnom zásahu do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Za takýto nesprávny úradný postup považoval žalobca aj postup žalovaného, keď tento pri vyrubení dane daňovníkovi nezohľadnil miestne podmienky. Pokiaľ žalobca namietal proces - postup žalovaného, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia o vyrubení dane z nehnuteľností, tak v tomto ani podľa odvolacieho súdu nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Nesprávny úradný postup z hľadiska zákona je iba taký postup, ktorým konajúci orgán porušuje právne predpisy, no nemá svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Žalobca však namietal postup vyrubenia dane, konkrétne nezohľadnenie miestnych podmienok, ktorého výsledkom však bol Platobný výmer č. 325/2006. Na základe tohto bolo namieste posúdiť nárok žalobcu ako nárok na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia. Odvolací súd zdôrazňuje ako správne uviedol i súd prvej inštancie, že uvedený platobný výmer však nebol príslušným orgánom pre nezákonnosť zrušený alebo zmenený a otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno posudzovať ako otázku predbežnú. Súd nie je oprávnený skúmať, či žalovaný postupoval správne alebo nie pri vyrubovaní dane daňovníkovi, ak výsledkom takéhoto konania žalovaného bol platobný výmer, ktorý je rozhodnutím žalovaného a toto je právoplatné, vykonateľné a zrušené nebolo.

25. Žalobca neuplatnil vo svojom odvolaní ani jeden spôsobilý odvolací dôvod, preto bolo potrebné rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).